Vormingsbladen

INHOUD

1942

		Pag.
No. 1:	Mijn Kamp	1
	Onze weg	3
	Het Rijk	6
	Godsvertrouwen	9
	Hoe een soldaat den oorlog verpaste	13
	Ik had een kameraad	
	Teekening van Boer Leffef	16
	De Bronstijd	20
	Ik zeg ja	22
	Het Russische Christendom	23
	Draden die ons lot bepalen	25
	De ᛋᛋ is een orde	31
	Ons bloedoffer	32
No. 2:	Mijn Kamp	33
	Een Levenswet der ᛋᛋ	35
	Het Jodenvraagstuk	39
	ᛋᛋ-Vrijwilligers	40
	Bij de Germanen van den Bronstijd	42
	Wil je de dochter — Kijk naar de moeder	44
	Het Rijk	
	Het Rijk en de Oost-Kolonisatie	47
	Helmke von Hemmingstedt	50
	De Wikingen in Rusland	57
	Ons bloedoffer	64
No. 3:	Mijn Kamp	65
	Ons bloed	67
	Het Jodenvraagstuk	68
	Het Rijk	
	Divide et impera	73
	De bron des levens	79
	Het rasvraagstuk en de kerken	82
	De Wikingen in Rusland	83
	Helmke von Hemminstedt (vervolg)	89
	Beleven wordt tot onverzettelijken wil	95
	Ons bloedoffer	96
No. 4:	Niets wat groot is	97
	Mijn Kamp	98
	De keten van ijzeren consequenties	100
	Zijn stem	104
	Bekenntnis zum Führer	105
	Het Rijk	106
	Houston Stewart Chamberlain aan Hitler	110
	Houston Stewart Chamberlain over Adolf Hitler	112
	Der Führer und das Kind	113

		Pag.
	Heilig Profaan	
	De Zoon	114
	Heeroom	119
	Het beslissende oogenblik	123
	Wie gaat er mee?	124
	Onze leus	127
	Ons bloedoffer	128
No. 5:	Mijn Kamp	129
	Over de heiligheid van het eigendom	131
	Uitspraken van Joden	135
	Bij den verjaardag van den Leider der N.S.B.	136
	Het Rijk	137
	Het Jodendom	144
	Trek naar Oostland	149
	Roepstem van het Rijk — Echo van het Volk	153
	Ons bloedoffer	160
No. 6:	Trek naar Oostland II	161
	Heilig — Onrein	167
	Het Rijk	168
	Heroverde ruimte	168
	Nederland tot Adolf Hitler	177
	Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	178
	Het Jodendom	187
	Waarom Sibbe-onderzoek	189
	Ons bloedoffer	192
No. 7:	Mijn Kamp	193
	Het Communisme	195
	De zege van den Generaal-veldmaarschalk	203
	Het Rijk	206
	Trek naar Oostland III	209
	Langemarck-Studium	215
	Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	217
	Ons bloedoffer	224
No. 8:	Wanneer de bovenlaag	225
	Verlovings- en Huwelijkorder	226
	Verlovings- en Huwelijkorder en onze vrouwen	228
	Mendel	232
	Ons Geloof	240
	De „Funker"	241
	Trek naar Oostland IV	243
	Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	247
	Ons bloedoffer	256

		Pag.
No. 9:	Ons Rijk	257
	De groei van onze Nederlandsche taal	261
	Kapitein Reche houdt een preek	268
	Trek naar Oostland V	273
	Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	279
	Ons bloedoffer	287
No. 10:	Gemeenschappelijk bloed	289
	Wiking	290
	Ons Rijk	292
	Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	298
	De Führer	305
	De eeuwige wet van het bloed	306
	De order	310
	Trek naar Oostland VI (slot)	314
	9 November 1923	319
	Ons bloedoffer	320
No. 11:	Ons Rijk	321
	De Führer	329
	Grenzen van Europa	330
	Germaansche-SS	337
	De kunst van het bronsgieten	338
	Boer en bankier	340
	Trouw	345
	Helmke von Hemmingstedt	347
	Ons bloedoffer	352
No. 12:	Die zwak is	353
	Kameraden!	354
	Zij die voor ons in 't Oosten staan	356
	Wiking	361
	Onze vrouwen	363
	Ons Rijk	364
	Winterwende	368
	SS-Gemeenschap	369
	Het kind in de gouden wieg	372
	De Führer	374
	Bij de afbeeldingen	377
	Nu is Winterwende	378
	Het jaar is weer vergangen	379
	Hooge nacht der klare sterren	380
	Nieuw geboren licht der zonne	381
	De lichtende zon zal weer schijnen	382
	En jagen den winter weg	383
	Ons bloedoffer	384

K 113

—Mijn Kamp—

Gedachten over: **DE DICTATUUR VAN HET PROLETARIAAT** naar aanleiding van blz. 398 regel 4 tot blz. 400 regel 10 der Nederlandsche uitgave (Duitsche uitgave blz. 357).

„De jood zal op deze wereld altijd alleen over bastaards kunnen regeeren." (blz. 398)

„De jood heeft in de georganiseerde massa van het marxisme het wapen gevonden, waardoor hij de democratie kan missen en nu de volkeren dictatoriaal met ijzeren vuist kan onderwerpen en regeeren." (blz. 198/199)

Wanneer wij dit gedeelte uit „Mein Kampf" doorlezen en daarover nadenken, dan vinden wij vele voorbeelden in de geschiedenis van ons volk, en meer nog in die van het Duitsche volk en van de Nationaalsocialistische beweging in Duitschland.

De jood heeft van oudsher gepoogd op alle gebieden van het leven de sleutelposities in zijn hand te krijgen; en dat is hem ook gelukt door een, door hem zelf weer bevorderde en verbreide wijze van opvoeding der Germaansche volken met voorstellingen van gelijkheid, internationalisme, universalisme en liberalistische phrasen van „vooruitgang der menschheid". Deze ondermijnden het rasbewustzijn van den Germaanschen mensch.

Nadat hij in den tijd die op de Fransche revolutie volgde, — de tijd van de Aufklärung — de begrenzing van het ghetto doorbroken had, legde hij zijn uiterlijke joodschheid zoo veel hij kon af en paste zich aan zijn omgeving aan, opdat men hem niet als jood zou herkennen. Zoo zag men langzamerhand het jodendom niet meer als volk, maar als een godsdienstige gemeenschap en liet toe, dat het ongestraft ons ras ondermijnde en vergiftigde. Zoo alleen is het ook te begrijpen, dat er nu nog menschen zijn die de joden alleen als godsdienstige gemeenschap zien en nu voor deze „arme vervolgden" in de bres willen springen. Zij zien niet hoe de joden op onze gemeenschap parasiteeren en een eigen volksgemeenschap vormen, van ons gescheiden door het **ras**verschil.

Een rasbewust volk zal nooit toelaten, dat belangrijke politieke, kultureele en economische posten door een vreemd volk worden bezet. Want het eigen volk raakt daardoor op den duur in afhankelijkheid tegenover dit vreemde volk, dat uiteindelijk toch slechts eigen belangen dient. Dat het den joden gelukte bij ons in te dringen, danken zij aan de gave zich aan zijn omgeving als een kameleon aan te passen en dan aan zijn huidskleur, die bij ons niet opvalt. Nooit zou dit volk b.v. in Japan zich zoo kunnen tarnen, daar het daar door zijn huidskleur zou afsteken. Wij hebben ons laten verblinden en ons rasbewustzijn laten verwateren.

Aan Rusland kunnen wij zien, hoe de jood te werk wilde gaan. Eerst werden de Zaren opgeruimd en een democratische regeering trad op onder Kerenski. Toen achtte het jodendom den tijd rijp, om in Rusland het laatste doel: de z.g. „dictatuur van het proletariaat" in den vorm van den bolsjewistischen sowjetstaat in te voeren. In dezen staat, die de laatste consequentie van de Marxistische ideeënwereld is, meent nu het jodendom dat wapen gevormd te hebben, die het in staat zou stellen de wereld te revolutioneeren en met brutale dictatuur te beheerschen. Eerst moesten de volkeren in wederzijdschen strijd verbloeden, dan moesten allerwege bolsjewistische opstanden opvlammen, onder joodsche leiding en ten slotte de gewapende macht der sowjets als een geweldige storm over de volkeren heenbruischen, om zoodoende de wereldrevolutie te verwezenlijken.

Het zou het eind van ons ras en onze kultuur beteekenen. Want het was in de eerste plaats het Noordras dat in Rusland werd uitgeroeid.

De sterkste geestelijke aanval op het jodendom is het Nationaalsocialisme. Economisch werd de aanval gevoerd tegen **goud** en **katoen**, levensbronnen van het jodendom! Door de hervorming van het geldwezen werd arbeid de „dekking" in plaats van goud. Door de uitvinding van Ersatz-stoffen werd de katoen overbodig. Maar de krachtigste aanval op politiek terrein was het wekken van het **rasbewustzijn**, de trotsch om Germaan te zijn.

Uit den ideeënrijkdom van het Nationaalsocialisme kwam alles voort, waarmee de wereldvijand No. 1 bestreden werd, in het Nationaalsocialisme als wereldbeschouwing vond alles zijn verankering. In „Mein Kampf" leert de Führer ons deze dingen begrijpen.

S. N.

HET COMMUNISME

Het is thans, temidden van de grootste wereldworsteling aller tijden, waarin onze geheele Germaansche Wereld strijdt om het zijn of niet zijn, dat één der machten, die hebben samengezworen tegen Germaansche orde en kultuur, gevormd wordt door de **practische** consequenties eener „wereldbeschouwing", die wij het Communisme noemen.

In elken strijd is het een gebiedende eisch, dat men zijn tegenstander niet alleen van den buitenkant, d.w.z. aan zijn „verschijning" kent; wanneer men wezenlijk de overwinning op den tegenstander wil voorbereiden, dan is het zeer belangrijk, dat men hem ook in zijn wezen tracht te leeren kennen, dat men zich oriënteert over zijn drijfveeren, zijn innerlijke structuur.

Omdat wij den ernst van dezen strijd om ons bestaan, om de doorvoering **onzer** wereldbeschouwing, volledig beseffen en erkennen, is het dan ook uitermate gewenscht, dat wij nog eens nader ingaan op ontstaan, doel en wezen van het Communisme; en wij stellen dan het volgende vast:

Marx legt de philosophische grondslag.

Het Communisme — of zooals het meer wetenschappelijk wordt genoemd, het dialektische materialisme — werd als „wereldbeschouwing" uitgedacht en in woorden omschreven en beschreven door den jood Karl Heinrich Marx (1818 tot 1883). Deze jood legde zijn philosophische „vinding" vast in zijn bekendste werk, dat in 1848 verscheen, n.l. „Het Communistisch Manifest", terwijl hij daarna in zijn werk „Das Kapital", deze nieuwe hypothese over een betere ordening in de wereld specialiseerde, met betrekking tot plaats en beteekenis van het kapitaal. Dit werk werd door zijn intiemsten medewerker Friedrich Engels (1820 tot 1895) voltooid, die er de „Verelendungstheorie" in ontwikkelde.

Het staat wel ongeveer vast dat Marx, in zijn beschouwingen, in zijn methodiek, heeft gewerkt volgens de opvattingen van den Duitschen philosoof Hegel (de grondlegger van de theorie der „drievoudige verschijningsvorm": these, anti-these en synthese). Zoo is het ook begrijpelijk, dat de Sowjets een seminarium voor de logica van Hegel hadden.

Wanneer ik dit zoo zeg, n.l. dat Marx hiervan de eerste opsteller was, dan bedoel ik daar geenszins mee, dat op dat moment het Communisme geboren is, of wat mij betreft uitgevonden; neen, maar wel beteekent deze daad van Marx, dat voor het eerst officieel en speciaal deze wijze van oplossing der problemen enz. tegelijk als middel en als einddoel in een beschouwing werd vastgelegd. Want ook ver vóór Marx, b.v. bij de Romeinen reeds, gedurende de middeleeuwen en later bij de verschillende revoluties, met name bij die in 1789 in Frankrijk, steeds kunnen wij bij een meer intensieve beschouwing van de verschillende stroomingen en van de verschillende maatregelen en methodes vaststellen, dat ook toen reeds een zelfde soort gedachte aanwezig is geweest, ja dat zelfs zeer vaak in dezen zin een oplossing mogelijk werd gemaakt. Hierover straks meer!

Het breken met de natuurlijke orde.

Het Communisme, ofwel het dialektische materialisme, het geen wil zeggen: de verst doorgevoerde vorm van materialisme, was dus **oorspronkelijk een nieuwe philosophische beschouwing** over de wereld, het leven en de ordening, waarop deze beide dienden te staan. In deze theorie was geen plaats voor de in de wereld en in het leven bestaande verscheidenheid, welke teweeg had gebracht, dat er binnen en tusschen de volkeren verschillende stadia van ontwikkeling en als gevolg daarvan verschillende trappen van maatschappelijke zelfstandigheid waren ontstaan. Zij probeerde een andere, in haar oogen billijker verhouding, tusschen menschen en groepen van menschen te **„beredeneeren"**, waarbij de bestaande „verschillen" tot een minimum zouden zijn beperkt, terwijl deze „ideale toestand" zich over alle volken zou uitstrekken, internationaal zou zijn.

Het was voor de formuleering van deze nieuwe gedachte ten eerste noodzakelijk, te breken met de verscheidenheid, die in de natuurlijke orde bestaat; en ten tweede te ontkennen, dat heel het gebeuren op de wereld en in het leven door een boven deze wereld en dit leven staande macht wordt bestuurd. Er moest dus worden gebroken met de bestaande natuurlijke orde en de daarin besloten verschillen, zooals b.v. die van ras.

Er moest tevens worden gebroken met alle voorstellingen ter verklaring van het leven die een religieus karakter droegen. Het grondkenmerk, de basis van deze wereldbeschou-

wing is dan ook, dat gebroken dient te worden met de natuurlijke orde, met van nature geldende vormen en leefregels; men wil zich door niets, maar dan ook door niets gebonden voelen bij de inrichting en doorvoering van deze opvatting. Ter bereiking hiervan stelt het Communisme zich dan ook tot taak, een **nieuwe mensch** te scheppen, een mensch die innerlijk anders van structuur is, die andere levensnormen voor zich aanlegt en een andere moraal huldigt, een ander geestes- en zieleleven aan den dag legt. En dit alles ontwikkelt zich in de lijn van deze enkel maar materieele beschouwing der dingen.

Het universalisme.

Vóór alles moet deze mensch echter **universeel** zijn. Er moest zijn de absolute vrijheid, die ook in staat zou zijn zich door te zetten, wanneer de geldende en aanvaarde, natuurlijke, goddelijke normen, zulk een vrijheid in den weg stonden. Philosofisch redeneerend opende dit natuurlijk verschillende nieuwe mogelijkheden dan genoemd werden: het bereiken van het „waarachtige socialisme", waarin proletariërs van alle landen broederlijk zouden deelen. Als noodzakelijke voorwaarde voor de practische vervulling hiervoor zag Marx de regeering van het internationale proletariaat. Hij heeft in deze richting ook nog een practische poging ondernomen in 1864, door de stichting van de Internationale Federatie van Arbeiders.

Het spreekt nu meteen vanzelf, dat practisch een dergelijke, voor alle volken geldende „gelijkheid" alléén zou worden bereikt op basis van datgene, wat zij in „laagheid" gemeen hadden. Het is, uitgaande van deze grondslagen, ondenkbaar, dat de basis, de Communistische maatschappij, de Communistische wereldorde, zou rusten op hooge, natuurlijke waarden aan kultuur, beschaving, ontwikkeling enz.; integendeel, deze „uitwassen" zijn **storend** en dienen te worden **uitgesneden.** De practische vervulling dezer theorie zou dan ook direct beteekenen: de regeering van de georganiseerde **onderwereld**, als gevolg van het feit, dat regelende natuurwetten en ordenende drijfveeren werden ontkend. De practische toepassing van het Communisme in Rusland kan dit getuigen. Het is dus niet enkel de willekeur, die dit teweeg bracht, doch **het was gebiedende noodzakelijkheid, het was bestaansvoorwaarde voor het systeem als zoodanig, dat werd afgerekend met boven het „gemeenschappelijke" uitkomende arbeidsprestatie en begaafdheid.**

Het aandeel van den jood.

Het is te begrijpen dat de gedachte aan zulk een wereldbeschouwing opkwam ten tijde van Marx, toen de arbeidende massa het hard te verduren had en zich vrijwel van alle levensrechten zag ontbloot en als speelbal heen en weer werd geslingerd. Het is eveneens begrijpelijk, dat de eerste gedachte aan een dergelijke beschouwing en oplossing, die universeel zou zijn, ontstond in het brein van een vertegenwoordiger, van dàt volk, dat voor zich als roeping ziet weggelegd, de rest der menschheid in knechtschap aan zich te verbinden en dat nergens op de wereld kan bogen op een natuurlijken band, die het met het leven op een bepaalde plaats of bodem verbindt en dat zich inderdaad over bijna de geheele wereld heeft verspreid.

Het is opmerkelijk, dat in een tijd, toen een algemeene chaos heerschte, vooral op het gebied van den geest, het communisme als **wetenschappelijke, zuiver theoretische idee** werd geformuleerd en dat het een jood was, die dit deed, toen de revolutie zich in de gedachten-wereld baan brak.

Het is eveneens opmerkelijk dat later, in 1917 in Rusland, eveneens uit een chaos de **practische uitvoering** van deze idee werd verwerkelijkt en dat ook hier joden leiding hadden.

Wij zien hieruit — en de geschiedenis leert het ook elders — dat in elke chaotische phase in het bestaan van een volk, het gevaar van de communistische oplossing dreigt, vooral wanneer joden de leiding aan zich kunnen trekken.

Personen en groepen, die binnen een gezonde levensgemeenschap zouden dienen te verdwijnen wegens gebrek aan karakter en bruikbaarheid, zullen in chaotische tijden deze oplossing aangrijpen en propageeren, omdat zij instinctief voelen, dat voor hen alléén in een georganiseerde onderwereld plaats is.

Zij zullen in zoo'n meer of minder chaotischen tijd gehoor vinden, want het is steeds weer gebleken, dat dan juist zij, die maatschappelijk het zwakst staan, voor dergelijke theorieën ontvankelijk zijn.

Dan kan men verder uit protest, uit verzet, uit zelfbehoud, naar het communisme grijpen, zonder zich af te vragen, of men nu ook alle practische consequenties zou aanvaarden. Het bewijs hiervoor levert ook onze huidige revolutie-tijd; zeer velen „sympathiseeren" bij gebrek aan reëele kennis van zaken, met

de Sowjet-Unie, omdat zij, eveneens bij gebrek aan reëele kennis, het Nationaal Socialisme nog niet kunnen waardeeren en omdat zij door hen, op wie zij steeds bouwden en die zich voorloopig in veiligheid hebben gebracht, daarenboven nog steeds worden belemmerd om tot een gezond inzicht te komen. Het gevaar „der verwezenlijking van de communistische beginselen" is dus aanwezig in tijden van revolutie, in tijden waarin een bepaalde periode wordt afgesloten en een nieuwe vorm zich aankondigt.

De dragers van het Communisme.

Men kan in het algemeen als regel het volgende vaststellen: De „wereldbeschouwing" van het Communisme kan alleen gedragen worden door het uitschot in een volk, dat bij gebrek aan natuurlijke gezondheid en geestelijke gezondheid, de wetten van het leven ontkent; bij den misdadiger, de onderwereldmensch en aan de andere zijde daar, waar men zich boven deze natuurlijke orde in het leven verheven waant, n.l. in de verziekte a-natuurlijke wetenschap en bij van de natuur vervreemde „idealisten" en kunstenaars.

Vóór 1917, het jaar waarin het communisme in Rusland in practijk werd gebracht door Lenin, die de oorspronkelijk alleen maar wetenschappelijk van belang geachte theorie van Marx nieuw leven had ingeblazen en voor de practijk had uitgewerkt, bestond er in normale tijden hoegenaamd geen communistisch gevaar, in den zin van een practische vervulling van dit systeem.

Behoudens bepaalde zeer locale haardjes van verzet tegen bestaande sociale verhoudingen of loonstelsels, die het aangrepen bij wijze van dreigement, was er van communistische activiteit weinig sprake; het bleef bij wat „communisme van de straat" en het organiseeren van enkele bedrijfscellen. Na 1917 werd dit anders, want toen werden vanuit de practische centrale in Rusland, in vrijwel alle landen, betaalde kleinere of grootere centra ingericht, van waaruit communistische propaganda werd gemaakt. Het werd toen ook mogelijk, dat enkele „ontwikkelde" menschen actief en tegen betaling voor dit practische communisme gingen werken, ter verkrijging van de wereldheerschappij. Alle zich voordoende gelegenheden van kleinere of grootere **ontevredenheid** onder de werkende massa werden daarbij aangegrepen, kosten noch moeiten werden gespaard. Er werd nu ook, zoo mogelijk, getracht alvast invloed en inzicht in de regeeringen der verschillende

landen te verkrijgen, ook in ons land. Er werden maandbladen, periodieken en weekbladen gesticht en door de ruimschoots ter beschikking staande middelen was het mogelijk, het geheele uiterlijk een aannemelijke tint te geven. De manier waaròp, getuigde echter meestal slechts van de wensch om aanknoopingspunten te vinden bij het a-sociale, bij het misdadige. Zoo af en toe openbaarde zich echter ook, per ongeluk of uit bittere noodzaak, de werkelijke aard der methodiek in gevallen als ten onzent b.v. de bomaanslag te Rotterdam, waarbij een zekeren Heer Konovalec aan stukken werd gereten.

Ondanks deze merkbare verbetering in de mogelijkheden ontstond er toch geen merkbaar grooter belangstelling voor het communisme als zoodanig, hetgeen alleen daaruit te verklaren is, dat het geheele systeem zoo intens vreemd is aan aard en wezen van een gezond, natuurlijk Volk, dat de chaos al heel groot moet zijn, wil er een eenigszins deugdelijke voedingsbodem voor dit Kultuur- en Natuur-verpestende stelsel aanwezig zijn. Neen, voor practische verwezenlijking hier te lande bestond er niet een zoo direct te vreezen gevaar; ànders was dit op het terrein der theorie, speciaal in de wetenschap. De wetenschap, geïnjecteerd door de gedachten van verziekte en van de Natuur losgeslagen, verdwaasde philosofen en geleerden, was bereid binnen haar muren een dergelijke ongebreidelde vrijheid toe te laten, dat hier de situatie geheel anders kwam te liggen. In de practijk is men immers noodzakelijkerwijs gedwongen met de van nature gegeven mogelijkheden rekening te houden; in de wetenschap vond men dit hoe langer hoe meer onbelangrijk. Men begon op dat terrein het zoo langzamerhand als een zekere sport te vinden, later als een soort roeping te zien, theorieën en hypothesen op te bouwen, die zooveel mogelijk absoluut vrij van alle bestaande natuurlijke vormen waren. Speciaal de philosofie ging zich in die richting ontwikkelen, gevolgd door theologie en rechtsgeleerdheid. Hoe langer hoe meer begon men zich hier te verwijderen van de van nature geldende, eeuwige levenswetten, van de wetten van orde, bloed en bodem en men stelde daarvoor in de plaats de gekunstelde zuiver theoretische beredeneering. In wezen demonstreerde zich hier, zij het dan in theoretisch opzicht, de levensbeschouwing van het communisme, al ging zij dan schuil onder „geleerd" aandoende, voor de massa niets zeggende namen als: impressionisme, neomalthusianisme, Oxford enz. Deze opvatting begon hoe langer hoe meer veld te winnen en sloeg over naar het terrein der

kunst. Ongemerkt zou ook hier het onnatuurlijke de natuurlijke orde verdringen; ongemerkt zouden deze gedachten ook hier van een zich bewust van de Natuur afwendende wereld, opgang vinden. Maar het bleef niet bij wetenschap en kunst. Ook in practisch opzicht vertoonden zich de eerste verschijnselen; zoo b.v. bij de sociale voorziening, die zich hoe langer hoe meer inspande het a-sociale, het onnatuurlijke te ondersteunen — zorg aan idioten enz. — terwijl het natuurlijke, het gezonde werd vergeten.

Al deze verschijnselen behooren tot dezelfde geestelijke ziekte, die als een geestelijke epidemie over de menschen komt en in wezen communistisch is. Het vertoont zich in bepaalde vermommingen, in vormen die niet de werkelijke bedoeling verraden en evenmin de werkelijke bedrijvers toonen. Het dateert ook geenszins van 1848!

Ook het christendom bevat veel wat hiertoe behoort, met name de zucht om universeel te zijn. Zooals bekend, leefde de eerste christengemeente „in gemeenschap van goederen". Ook het memento mori, gedenk dat gij sterven moet, is er op gericht de levensnormen van het natuurlijke te vervangen door anderen, die vergeten dat onze grootste plicht is te gedenken dat wij leven moeten, wij, en door ons ons ras. En ook hiervan maakte de jood gebruik, bij de ondermijning van onze kultuur.

Uitgedachte Eenheidsmensch of Germaansche mensch.

Tegenover al deze verschijnselen stelt zich het Nationaalsocialisme en in het bijzonder de SS, die immers de stoottroep der wereldbeschouwing van het Nationaalsocialisme wil zijn.

Wij stellen ons bewust op **dit** leven in; wij aanvaarden de harde wetten die daar gelden, die zwaren strijd vergen bij hun handhaving, maar die juist daardoor de garantie vormen, dat alleen het gezonde, het sterke, het mooie de overhand krijgt. Zoo alleen wordt het leven ons de moeite waard.

Het: gedenk dat gij leven moet! is een appèl aan de strijders, aan moed en eer in Germaanschen geest aan hen die bereid zijn, zelf de verantwoording voor eigen leven te dragen.

Wij hebben daarbij niet noodig, van te voren te weten wat straks zal zijn, na den dood. Ons godsvertrouwen is sterk en vast en wij weten dat wie zijn plicht deed, die naar geweten het leven diende, zonder vrees den dood kan ingaan.

Want één ding staat vast: het is **niet** wezenlijk voor het bestaan der goddelijke orde in de Natuur en het Leven, of zij

door den mensch wordt aanvaard; het is wel belangrijk voor den mensch zelve, dat hij zich in deze natuurlijke orde voegt en er naar leeft. De Natuurlijke orde bestond, bestaat en zal bestaan, ongeacht deze menschelijke erkenning. Zij zal uitgaan boven elke, nòg zoo interessante theorie en boven elke nòg zoo van zichzelf overtuigde mensch of volk.

De grondslag van het Nationaalsocialisme is de erkenning van deze orde, de erkenning van de ongelijkheid van menschen en rassen, de erkenning van de gebondenheid aan bloed en bodem.

Het Nationaalsocialisme stelt als ideaal een werkelijken mensch, de Germaansche mensch. Het Communisme stelt als doel een „eenheidsmensch", een mensch die alleen gedreven wordt door verstandelijk beredeneerde materieele overwegingen.

Toen het gevaar voor ons ras op zijn hoogst was, stond de Man op die geroepen was in eenvoud, klaar, helder en vast ons ideaal weer op te stellen.

Hij, Adolf Hitler, grondvestte zijn wereldbeschouwing op de goddelijke orde in de Natuur en trok ten strijde tegen die machten, welke om duistere redenen meenden, deze te moeten ontkennen en verloochenen, tegen den jood en den communist.

Wij zullen hem in zijn strijd als verzworen Gemeenschap bijstaan naar het devies van onzen voorman: Oprecht en recht op!

H. E. BOERMA

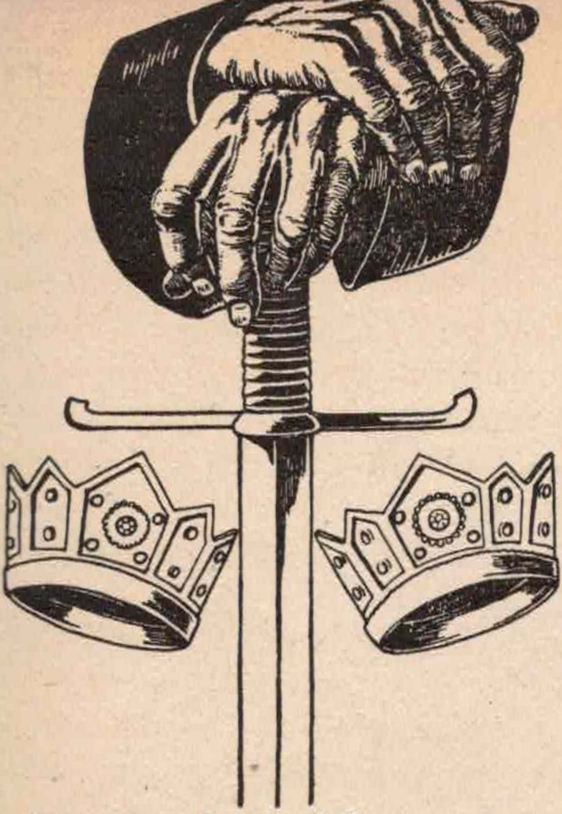

De zegen van den Generaalveldmaarschalk

Twee heeren had Derfflinger met zijn zwaard gediend: den Grooten Keurvorst en diens zoon Friedrich III, een zwakke figuur, den eerste, die zich koning van Pruissen noemde. Hij, Derfflinger, had het intusschen van kleermakersknecht, die er halsoverkop bij zijn baas vandoor ging, om den soldatenrok aan te trekken, tot Brandenburgsch Generaalveldmaarschalk gebracht; ja, zelfs tot Rijksvrijheer, die voor zijn burgerlijken achternaam het adellijke woordje „von" mocht laten paradeeren.

En wederom was er in het Berlijnsche slot een troonopvolger geboren: de eerste Pruissische koningszoon. Zijn moeder Sophie Charlotte, een dochter van den koning van Hannover, had, tegen den zin van haar gemaal, doorgedreven, dat naast een heele reeks van vorstelijke personen, ook de kleermakersgezel, die het tot krijgsheld had gebracht, als peet bij de doopplechtigheid werd uitgenoodigd.

Toen Derfflinger eindelijk tegenover Sophie Charlotte stond, zond deze haar hofdames weg, trad op de statiewieg toe, nam den pasgeborene in haar armen en toonde hem den Generaalveldmaarschalk, den held van talrijke veldslagen. Ofschoon haar hierbij geen woord over de lippen kwam, zoo was haar bedoeling toch onmiskenbaar: zij hoopte, dat de oude houwdegen onverwijld, dus nog voor den dienaar der Kerk, haar eerstgeborene zijn zegen zou geven. En waarvan anders zou deze zegen kunnen gewagen dan van strijd en overwinning?

De tweeëntachtig-jarige zag den doopeling in de armen der koningin lang en peinzend aan. Veel was er overigens niet van hem te zien. Want men had hem reeds zorgvuldig in het met bonte linten en strikken getooide draagkussen verstopt, waarop hij bij het ondergaan der heilige handeling voor God's aangezicht zou worden gedragen.

Vreemd genoeg begon Derfflinger echter het grijze hoofd te schudden.

„Wat scheelt er aan?" vroeg verwonderd de koningin. „Be-

valt mijn zoon U niet? Hebt gij een gebrek bij hem ontdekt?"

Derfflinger zweeg.

„Of zijt gij bevreesd voor eenig onheil, dat den toekomstigen Pruissischen koning of het lot van zijn land zou kunnen bedreigen?" drong Sophie Charlotte bleek van schrik bij hem aan.

Derfflinger zweeg.

„Spreek dan toch! Zeg wat gij op uw hart hebt, Generaalveldmaarschalk!"

Toen zeide Derfflinger — niet tot de moeder van den doopeling, maar tot hemzelve; en zijn woorden kwamen van verre, als uit vervloten leven, dat geheel het zijne was: „Je grootvader, de keurvorst van Brandenburg, heeft mij steeds maar opgejaagd; van den eenen oorlog, van den eenen veldslag in den anderen. Je vader, de koning van Pruissen, heeft ook niet bepaald zachtzinnig met mij omgesprongen; en hij zal, mijn hoogen leeftijd ten spijt, waar het hem aan waarlijk beproefde aanvoerders ontbreekt, mij nog met menigen veldslag opknappen. Maar jij, kleine man, krijgt geen kans meer mij af te

beulen; jij zult of je nu wilt of niet den ouden Derfflinger zijn rust moeten gunnen."

„Maar wie denkt er nu bij een doopeling het eerst aan zichzelf?" voegde de koningin den geheel in gedachten verzonken ouden man verwijtend toe.

Nu eerst werd Derfflinger zich van het ongepaste in zijn houding en woorden bewust. Hij zag het koningskind diep in de oogen. En spoedig daarop, zich nu tot Sophie Charlotte wendend, verkondigde de Generaalveldmaarschalk:

Hij, die daar in uw armen rust zal de grondlegger worden van Pruissen's grootheid. Want hij zal beseffen en naar dit besef handelen, dat de naam koninkrijk, dien zijn vader zich kocht, door daden moet worden bevestigd en bekrachtigd."

Derfflinger, die nu eindelijk begreep, dat men van hem een zekere symbolische handeling verwachtte, zeide: „Wanneer Uwe Majesteit prijs stelt op mijn zegen, wil ik dien den troonopvolger nu dadelijk schenken."

De koningin boog toestemmend het hoofd.

„Maar dan naar soldaten-aard, niet zooals de zwartrokken het doen."

„Ja," bracht de koningin verrukt uit.

Toen trok Derfflinger zijn degen, hield dien den doopeling boven het hoofd en gebood: „Voltooi, wat ik als dienaar van uw voorvader, den Grooten Keurvorst, begonnen ben! Geef Pruissen een leger, zoo talrijk en sterk, dat het aan de gansche wereld het hoofd kan bieden! En laten pennelikkers niet nog eens den soldaten de vruchten hunner overwinningen afhandig maken! Moge zoo het woord dat ik — als zegen — nu dan voor de tweede maal boven uw hoofd uitspreek, in vervulling gaan: Grondvester van het Groote Pruissen."

Maar toen, gelijk het ouden lieden eigen is, om onverstoorbaar — in welke richting men hun gedachten ook poogt te leiden — tot hun eigen geliefden gedachtengang terug te keeren, toen hij zijn sabel weer in de schede gestoken had, zeide Derfflinger glimlachend: „Maar mij, kereltje, zul je goedschiks of kwaadschiks mijn rust moeten gunnen, mijn eeuwige rust."

HANS FRANCK F. C. G.

Het Rijk

V

Het heeft in de periode van het midden der 13e eeuw tot den Westfaalschen vrede van 1648 niet aan pogingen ontbroken, om aan het keizerschap een nieuwen glans te geven. Het sterkst is dit tot uiting gekomen bij Karel IV (1341—1378) en Karel V (1519—1556).

Karel IV was koning van Bohemen, toen hij het bestuur over het Rijk in handen kreeg. Zijn doel was de vorming van een staat, die zich zou uitstrekken van Rhône tot Weichsel en Bohemen tot kern zou hebben. Hij wilde het Oostzeegebied onder zijn gezag brengen, opdat het Rijk de beschikking over dit belangrijke gebied zou bezitten. Zijn rijk kreeg geen bestendigheid, daar hij niet beschikte over het economisch belangrijke Zuid-Duitschland. Na hem begint het verval van het Rijk. Bohemen en Hongarije worden los gemaakt.

Het ontwaken van nationaal bewustzijn.

Voor de ontwikkeling echter van de beteekenis van het keizerschap, voor Rijk en Rijksidee, is het ontstaan van het nationale bewustzijn bij de Duitschers van belang geweest. Reeds in de 11e en 12e eeuw had de politiek der Duitsche keizers bij de verschillende Duitsche stammen een gevoel van samenhoorigheid doen ontstaan, welke in den loop van de 13e en 14e eeuw onder den druk van de omstandigheden tot het nationale bewustzijn was uitgegroeid. Het Duitsche humanisme heeft toen aan het volk het besef gebracht, dat het **een**

Germaansch volk was. Hierdoor kreeg het begrip „Duitsch Volk" diepte: de Duitschers begonnen in te zien, dat zij een eigen, afzonderlijke kultuurgemeenschap vormden, met als gevolg, dat er zich ook een tegenstelling ontwikkelde tusschen het **nationale** bewustzijn van het Duitsche volk en de Christelijke **universeele** gedachte, welke nog steeds het keizerschap beheerschte. Het kon dan ook niet anders, of in den gedachtengang van den nationaal voelenden Duitscher moest een andere opvatting komen van het keizerschap zelf en van het Rijk. Men maakte het keizerschap los van den paus en bracht het in verbinding met het Duitsche Volk, terwijl men het begrip Rijk vasthechtte aan de ruimte, die bewoond werd door de Duitschers. Met deze opvattingen moet men rekening houden, wanneer men de beteekenis wil begrijpen, die Karel V voor het Rijk en de ontwikkeling der Rijksidee heeft gehad.

De universeele christelijke opvatting van Karel V.

Karel V nam een groote machtspositie in. Zijn grootvader Maximiliaan had de grondslagen gelegd voor de machtsontwikkeling van het Habsburgsche Huis, waarbij hij bij het Middeleeuwsche keizerschap aangeknoopt had. In het westen beschermde hij het Rijk tegen Frankrijk, terwijl hij in het oosten Bohemen en Hongarije weer binnen het rijksverband had gebracht. De taak van beschermer van de Europeesche kultuur vervulde hij door den strijd tegen de Turken. Maximiliaan had zich nog geheel en al als Duitsch keizer gedragen, Karel V echter niet meer. Hij beschouwde zijn keizerschap als heerschappij over de christenheid en deze christenheid had hij te verdedigen tegen de ketterij. Voor de nationale gedachte, welke in dien tijd in Duitschland onder het volk leefde en die in Luther haar vertegenwoordiger had, voelde hij niets. Zelfs de Middeleeuwsche opvatting van beschermer van het volk tegen onderdrukking werd door hem niet gedeeld. Het gevolg was, dat hij den zin der boerenbeweging en van het optreden der Lutheranen niet kan begrijpen. Het universeele keizerschap werd door hem verdedigd, waarbij hij zich op het standpunt stelde, dat deze opvatting van het keizerschap de belangen van de dynastie diende.

Het doel, dat Karel V nastreefde, moest hem in botsing brengen met Frankrijk, de Duitsche vorsten en met de Turken. Tegenover deze machten kon Karel V geen gelijkwaardige krachten plaatsen. Zoo moest hij steun zoeken bij de Protestantsche vorsten, die uit eigen belang hem steun verleenden. Hij stond geheel vreemd tegenover het Rijk: bij hem concen-

treerde zich alles op de belangen van Spanje. Het gevolg is dan ook geweest, dat zijn machtspositie ineenstort, wanneer de Protestantsche vorsten hem in den steek laten. Met hem verdween de laatste vertegenwoordiger van de universeele keizersgedachte.

De Luthersche leer had een scheiding gebracht tusschen de wereldlijke en geestelijke rijksopvatting. Voor Luther is **het Rijk een bezit van de Duitsche natie,** die het krachtens haar eigenschappen verworven heeft, maar daarom ook een taak te vervullen heeft. Zij moet de leiding van Europa op zich nemen. Het was echter voor het Duitsche volk in die dagen onmogelijk deze taak te vervullen. De godsdienstvrede van Augsburg in 1555 verdeelde het Duitsche volk in een Protestantsch en een R. Kath. deel, waardoor het streven naar splitsing van het Rijk nog versterkt werd.

De keizer had geen belangstelling meer voor het Rijk.

Het gevoel, dat men tot het Rijk behoorde, was in het eind der 16e eeuw nog sterk in de Nederlanden: Men koos in 1576 Matthias van Oostenrijk, den zoon van den Duitschen keizer tot landvoogd, terwijl in 1578 het lid van den Raad van State, Marnix van St Aldegonde, op den Rijksdag van Worms de Duitsche rijksvorsten trachtte te bewegen tot een optreden ten gunste der Nederlanders. Ook in de Unie van Utrecht (1579) werd uitdrukkelijk verklaard, dat men zich niet van het Rijk wilde scheiden. De keizer trad evenwel niet op. Het proces van ontbinding van het Rijk vond voortgang. De poging van Wallenstein tijdens den Dertigjarigen oorlog om het Rijk te herstellen, zijn mislukt, daar hij niet over den steun van den keizer beschikte, die het oor leende aan de kerk. In 1648 werden de Nederlandsche gewesten van het Rijk los gemaakt.

Ook bij de verovering van het tegenwoordige Estland en Letland door Polen was germaansche kultuurbodem verloren gegaan, zonder dat de keizer een hand uitgestoken had om in te grijpen.

Zoo werd dan bij den Westfaalschen vrede in 1648 het Rijk een samenstel van vorstendommen en steden, die slechts door een zeer lossen band met elkaar verbonden waren. De waardigheid van Duitsch keizer had niets meer te beteekenen. Ook het nationale bewustzijn geraakt op den achtergrond.

Desondanks is toch de Rijksidee nog blijven voortleven.

Dr. E. C. G. BRUNNER

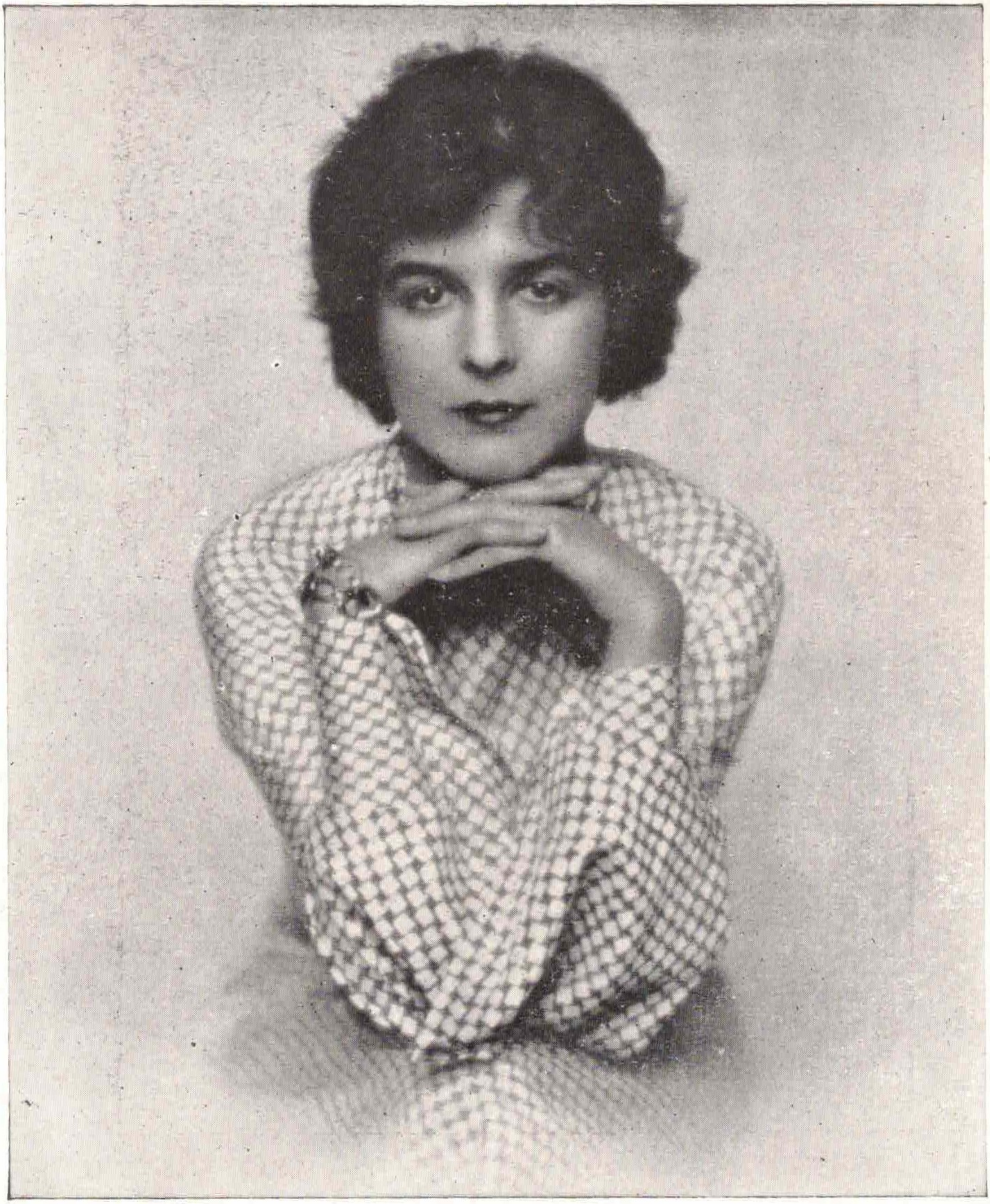

Vrouw van het Westras

Wij spreken wel van „het blanke ras van Europa", alsof er een „Europeesch ras" was en alsof dat dan blank zou zijn.

Maar wat wil blank dan zeggen? Lichte huid, lichte oogen, licht haar.

Al is de Zuid-Europeaan nu ook niet zwart als een neger of geel als een Mongool, het ras van het Middellandsche Zee-gebied (het Westras) heeft een huid die toch anders van bouw en van kleur is dan de huid van het Noordras, waar het bloed doorheenschijnt. Ook haar en oogen zijn donker.

Sierlijker en fijner is dit Westras gebouwd, speelscher is zijn innerlijk, hartstochtelijker ook, minder hard en niet koel als het Noordras.

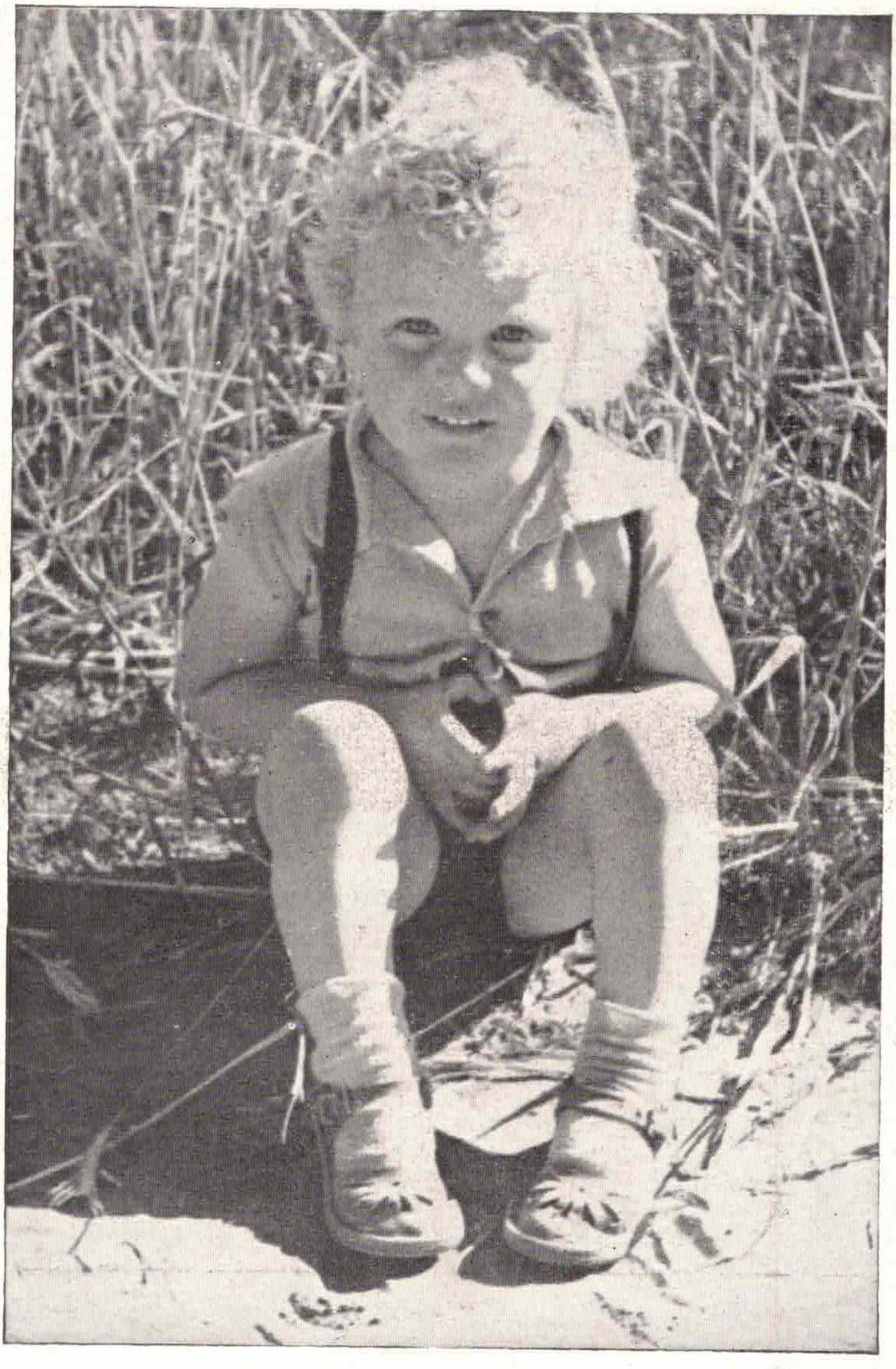

Jongetje van het Noordras

De vrouw van dit ras ziet ons anders aan dan de vrouw van eigen ras; zij is meer op het sexueele ingesteld.

Blank is alleen het Noordras en het door afstamming ten nauwste verwante Faalsche ras, dat breeder en zwaarder is in gezicht, lichaam en houding, van buiten zoowel als van binnen.

Van de vroegste tijden af hebben deze beide rassen naast elkaar gewoond. Samen bouwden zij de Germaansche kultuur van af haar aanvang.

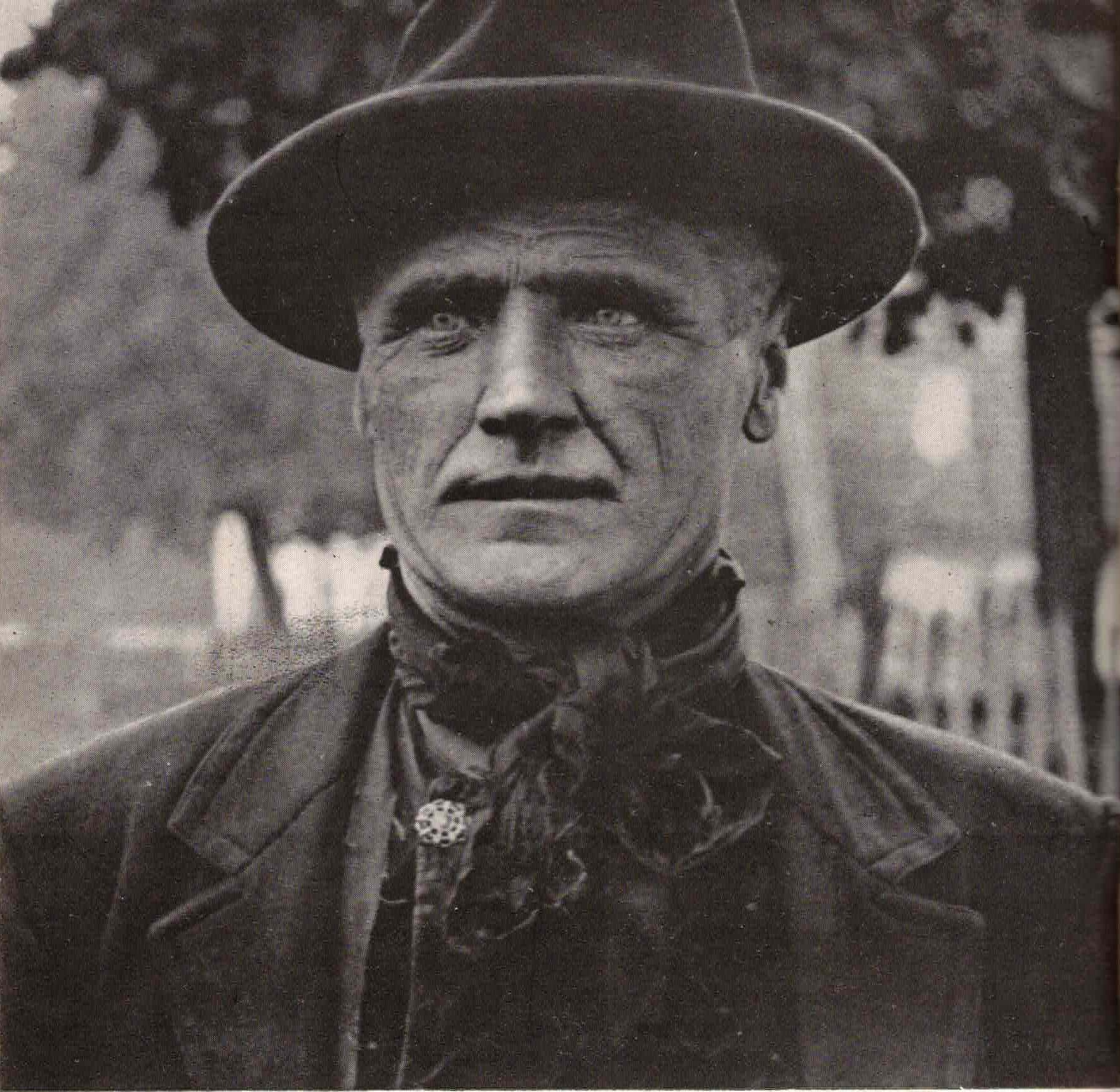

Faalsch ras

Foto's 2 en 4: Dr. F Stoedtner; 3: Tijssen.

TREK NAAR OOSTLAND III

„Ginungugap"

Ergens moest toch die plek zijn, waar zoo vele sagen van spraken, waar de zeeën met donderend geweld neerstortten, drakenschip en menschen met zich meesleurend in de kokende diepte. De Germanen, die de zee bevoeren, meenden dat deze reusachtige afgrond inderdaad bestond — ergens moest de zee toch eindigen —, en niettemin liepen zij steeds weer met hun schepen uit. De Waragen, die sinds lang de zeeën in het Oosten met hun ijs kenden en aan de oevers daarvan talrijke nederzettingen als handelsplaatsen hadden gesticht, stroomden nu onder Rurik en Helgi de eindelooze ruimte van het Oosten binnen — zoo ergens ter wereld, dan bezaten hier deze oneindige wouden en moerassen, deze nu eens kalm voortstroomende, dan weer voortjagende rivieren hun Ginungugap, het ware eindelooze, het oerprimitieve iets, waaruit zoo menigeen, die den weg bijster werd, niet terugkeerde, waarin hij het offer werd van wilde dieren en ongebaandheid, offer ook wel van de hier en daar levende Slaven, die steeds bereid waren, tegen den enkeling in. verzet te komen. Maar zoo al in deze eerste tientallen jaren, zoolang er nog geen wegen waren gebaand, geen wachthuizen waren gebouwd en geregelde patrouilles gevormd, menig krijgsman in de duistere verlatenheid der wouden verloren ging, voor goed verdween in de van ontastbaar leven vervulde dichtheid der bosschen — Rurik heeft zijn doel, het Zuiden van dit geweldig gebied te bereiken, nimmer uit het oog verloren.

Hij was een trekker die voorwaarts stormde in de wijde verten, wiens voor hem uitsnellende gedachten niets kon weerhouden. Maar had hij zijn blik op den geweldigen loop der Wolga gericht, die in het centrum van zijn machtsgebied, aan den voet der Waldaiheuvels ontsprong, en met een machtigen boog de gansche ruimte van het Oosten doorstroomde, aan alle kanten nieuwe wateren en rivieren in zich opnemend, om ten laatste in de Kaspische Zee uit te monden, juist daar, waar sinds eeuwen en eeuwen de handelswegen van het Oosten naar het Westen liepen — zag Rurik, hetgeen uit verschillende dingen op te maken valt, in de verovering van dezen waterweg de toekomst van zijn land, zijn opvolger Helgi richtte zijn oog op den directen weg naar het Zuiden.

Helgi had zich van het machtige Gardarik, gelijk men in

Zweden het Rijk van Rurik noemde, kunnen meester maken: Ingwar de zoon van Rurik was nog maar een paar jaar oud. In de geschiedenis van Germaansche menschen moge echter Helgi tot een dier groote persoonlijkheden gerekend worden, die hun eens gegeven woord ten volle gestand deden, die hun eigen wenschen en begeerten ten achter stelden in hun dienst aan den staat. Helgi drong, de grenzen van het van Rurik overgenomen gebied overschrijdend, naar het Zuiden door, voorbij Smolensk en maakte zich, na voor de eerste maal de Drawlänen onderworpen te hebben, van Kiew—Känugard meester. Askold en Dyr, die kort te voren een voor den Bosporus gestranden tocht naar Konstantinopel ondernomen hadden, werden door hem overweldigd en gedood. Wie zich tegen hem verzette, was verloren — op andere wijze kon het levensrecht van den jongen staat niet gehandhaafd worden. Helgi besefte, dat de weg over den Dnjepr de eenig juiste was, want hier bestonden geen sterke volkeren, die eerst na zwaren strijd bedwongen moesten worden, zooals de Bolgaren en Chasaren aan den midden- en benedenloop der Wolga.

Nadat Kiew in Helgi's handen was gevallen en door hem tot „Moeder aller steden" verheven was, begon hij opnieuw het zoo vergroote rijk innerlijk te ordenen en organiseeren. Voor alles was hij er op bedacht vanuit Zweden steeds nieuwe scharen Waragen tot zich te trekken, teneinde zoo de heerschappij der Noormannen een hechten grondslag te geven. Daarnaast echter waarschijnlijk reeds beseffend, dat de blonde bovenlaag toch nooit sterk genoeg zou worden om de eindelooze ruimte geheel te bevolken, riep hij ook de medewerking der Slavische stamhoofden in, liet de Slavische krijgslieden op Noorder wijze opleiden en schiep zich zoodoende een machtsinstrument, dat zich er toe leende den zoo juist in de geschiedenis binnengetreden staat een lang leven te waarborgen. Inderdaad — Helgi heeft daardoor reeds den ondergang, het langzame verebben van de Noormannenkern in de eindelooze ruimte van het Oosten bevorderd; weliswaar had hij dien nimmer geheel kunnen tegenhouden, maar stellig ware dan de ineenstorting nog sneller gekomen. De ruimte, het onbegrensde eindelooze begon allengs het steeds klein gebleven aantal der Waragen te overwoekeren. De ruimte, waaraan zij niet, gelijk duizend jaar later, met een uit Germaanschen aard geschapen organisatie het hoofd konden bieden, verkreeg in den Slavischen mensch macht en kracht,

schoon deze in bepaalden zin nog tot op heden de deemoedige onderdaan der wijze eindeloosheid is gebleven.

* * *

De kracht, waarmede de Waragen hun geschiedenis griften in de Russische ruimte, moet geweldig zijn geweest. Tientallen jaren lang heerschte Helgi, reeds vergrijsd en bejaard, een figuur uit een sage wellicht reeds voor de honderdschappen en stammen, een Noordrasmensch van goddelijk formaat; te midden van dit met geheimen omweefde grenzelooze land, ordende hij het Rijk, stichtte nieuwe nederzettingen, legde wegen en straten aan, waarlangs de handel met het Zweedsche vaderland, met West Europa, met Bolgaren, Chasaren en Grieken zich voortbewoog, en trok toen op het einde van zijn leven, met elementaire kracht tegen Konstantinopel op, tegen het sinds eeuwen zoo machtige Byzantium, de stad der gouden torens. Ook hier blijft de groote vraag naar de beweegreden tot dezen geweldigen trek tamelijk onopgehelderd. Het valt echter moeilijk aan te nemen, dat de man, die twintig jaar lang het Rijk bestuurde, hiertoe zou zijn gekomen uitsluitend uit zucht naar roem en rijkdom. Wellicht betrof het hier slechts een zuivere handelsoorlog: Helgi moest het laatste groote imperium aan de Middellandsche Zee van den ouden tijd ondubbelzinnig bewijzen, dat het met diens bestaan ten einde liep, dat een nieuwe jonge staat zijn levensrecht bevochten had en niet van zins was het slachtoffer te worden van bepaalde intriges van Konstantinopel. Het door Rurik gestichte Rijk kon en moest nu het bewijs leveren, dat het in staat was als gelijke aan het spel der volkeren deel te nemen.

Zoo rustte Gelgi dan een geweldig leger uit, dat hij in het jaar 907 met 2000 drakenschepen, gelijk de oude kroniek vermeldt, over den Dnjepr van Kiew uit naar de Zwarte Zee liet afzakken. Of deze vloot nu inderdaad 2000 schepen telde of wat minder, doet niet ter zake; stellig behoort het overbrengen ervan naar het Zuiden alleen reeds tot een weergalooze strategische prestatie. Voor duizenden menschen moest in elk opzicht gezorgd worden, vanaf den dolk in hun gordel tot aan hun plaats in het drakenschip; welke organisatie dit alles onder de toenmalige omstandigheden en verhoudingen eischte, valt wel te begrijpen. Reeds de stelselmatige uitvoering van het overtrekken der stroomversnellingen met een zoo groot aantal schepen was een daad, welke eigenlijk tot de meest onverschrokken ondernemingen van Germaansche menschen gerekend moet worden. De stroomversnellingen

aan den benedenloop van den Dnjepr, zeven in getal, vormden eenvoudig een absoluut beletsel voor ieder scheepvaartverkeer en werden eerst in later eeuwen uit den weg geruimd.

Op minstens drie plaatsen moesten de schepen uit het water worden getild en over smalle paden langs den oever, onder overhangende rotsen door, naar het volgende bevaarbare gedeelte gebracht worden. Het overwinnen der overige vier stroomversnellingen hing af van de vaardigheid der stuurlieden. Met de zeevaart waren de Waragen immers van jongsaf vertrouwd; maar de talrijke honderdschappen uit Slavische krijgslieden bestaande zullen op de woelige wateren der Zwarte Zee stellig een psychologische hinderpaal gevormd hebben, die ook nog te overwinnen viel. Vervolgens de strijd om Konstantinopel zelf. Byzantium was geen Slavische nederzetting, gelijk men ze in de afgeloopen tientallen jaren zoo vaak veroverd had; hier kwamen de Waragen voor een bevestigde stad met muren en torens te staan, bezet door een in den strijd beproefd leger, een stad, de hoofdstad van een Rijk, die voorheen stellig nog nimmer door een vijand was ingenomen.

Of de Waragen onder aanvoering van Helgi in hun voornemen slaagden, is niet zeker: — de hoofdstad werd in stormloop genomen — weliswaar met een krijgslist, met op wielen geplaatste schepen, maar zij werd genomen, zoo vertelt de vage overlevering. Helgi kon zijn schild aan den poort van Konstantinopel ophangen en den Griekschen keizers belangrijke handelsverdragen afdwingen, krachtens welke de koopvaarders der Waragen gelijke handelsrechten verkregen als alle andere handelslieden.

Een grootsche daad! In nog geen vijftig jaar was niet slechts een gebied veroverd, wiens verschillende stammen zich vereend hadden onder de heerschappij van een Germaansche bovenlaag, een noordras kultuur op het punt zich te verbreiden en de ruimte als zoodanig in beslag te nemen — nu zag ook het destijds in het historische Oosten een leidende positie innemende imperium zich genoopt hiermede verdragen aan te gaan. Welke innerlijke krachten moeten er niet in dit betrekkelijk geringe aantal menschen geleefd hebben om op dergelijke wijze geschiedenis te kunnen schrijven!

* * *

Ingwar, de zoon van Rurik en opvolger van Helgi, drong toen, het plan van zijn vader weer opvattend, door tot aan den mond der Wolga, vermeesterde Itil, de rijkshoofdstad der Chasaren. Zijn krijgers bevoeren de Kaspische Zee, van het

Ladogameer en van de Witte Zee hoog boven in het Noorden der geweldige ruimte kwamen zij afzakken, staken de Zwarte Zee over en drongen langs Don en Wolga tot de machtige binnenzee aan den Oostrand van den Kaukasus door. Ingwar zelf trok met zijn Noormannen nog eens Konstantinopel binnen, nadat hij jaren geleden door het „Grieksche vuur" der Oost Romeinsche krijgslieden was teruggeslagen. Toen liet hij in den strijd met de steeds weer opstandige Drwalenen het leven. Na hem nam zijn vrouw Helga de teugels van het bewind in handen; op haar volgde Swatoslav, de zoon van Helgi. Terwijl Helga naar den aard der Noordras vrouwen zich met de innerlijke aangelegenheden van het geweldige rijk bezig hield en haar zorg wijdde aan de organisatie ervan, bruggen bouwde, wegen aanlegde en aandacht schonk aan de stichting van nieuwe nederzettingen, was Swjatoslaw weer een onstuimige Noordras krijgsman.

* * *

Wezenlijk sterker dan in de stichtingsjaren van Westeuropeesche staten was in het Oosten de afwisselende tegenstelling tusschen de karakters der heerschende figuren. De voortdurende toestroom van jonge Waragen uit Zweden, de jeugdige leeftijd der heerschers, die veelal niet aan regeeringsbezigheden bijzonder gekluisterd waren, voor alles echter ook de „Sturm und Drang" dezer Germaansche renaissance en de eindeloosheid van het land, dat geén grenzen kende, dat zelf een eeuwig dreigende macht vormde, waaraan men steeds weerstand had te bieden, de uit het verre Oosten steeds weer opdringende stammen, bijv. de Petschenegen — dit alles noopte een levenskrachtigen krijgsman van het formaat van Swjatoslaw er toe den machtsinvloed van den Waragenstaat steeds verder uit te breiden. Met een onverschrokkenheid, waarop na hem slechts enkele Noordrasvorsten kunnen bogen, joeg hij als een stormwind door de oneindige ruimten van het Oosten. Hij onderwierp de Chasaren en maakte daardoor, omdat hij tevens de Bolgaren overwon, de Wolga tot de Oostgrens van dit Noormannenrijk, waardoor hij het aanvankelijke plan van zijn grootvader in vervulling deed gaan. Toen trok hij met zijn legerscharen naar het Westen en dwong de vergrooting van zijn Rijk af tot ten Oosten van Krakau! Toen hij zich Zuidwaarts keerde, om Bulgaren en Grieken op den Balkan te onderwerpen, toen hij direct imperiale doeleinden ging nastreven, toen hij, wellicht weer door den raseigen dwang naar de zee gedreven, het

zwaartepunt van zijn staat naar den Donau wilde verleggen, vond hij in het steeds nog machtige Oost Romeinsche Rijk een tegenstander, dien hij niet vermocht te overwinnen.

Swjatoslaw, die gedurende zijn Balkanoorlogen in krijgsgevangenschap was geraakt, sneuvelde in 973 in den strijd tegen de Petschenegen, die, van de Wolga komend, het gebied ten Noorden der Zwarte Zee in bezit genomen hadden. Het Rijk had Swjatoslaw reeds tevoren onder zijn drie zonen verdeeld. Met deze verdeeling van den machtigen staat braken er weer slechte tijden aan: de drie broers Wladimir, Helgi en Jaropolk leefden in vijandschap en bestreden elkaar. Wladimir kwam ten slotte als overwinnaar uit den strijd te voorschijn en nam het geheele Rijk weer onder zijn bewind.

De onbegrensdheid van dit Waragenrijk was weergaloos; terwijl de Wikingen in West-Europa een reeds gesloten en afgeronde staatsorde binnendrongen en zich met al hun politieke kracht binnen deze historische realiteiten een plaats moesten verwerven, dus op een meer beperkte ruimte konden toonen, waartoe zij in staat waren, smolt de kracht der Waragen weg in de ruimte van het Oosten. Wouden, steppen, woestijnen en niet in het minst de aardegebondenheid der Slavische menschen knaagden aan de kracht der Noormannen, die met het scheppend genie van hun bloed het Rijk van het Oosten een plaats in de geschiedenis gaven. Wladimir, de zoon van Swjatoslaw, bij een Slavische vrouw, groeide weliswaar op tot een regent van groot formaat die Rusland voor de uit Byzantium-Konstantinopel toestroomende wetenschappen open stelde, in het bijzonder aan de Grieksch-Katholieke godsdienst den weg baande — maar hij bleef een product van twee werelden, een mensch vol innerlijke tegenstrijdigheden: aan den eenen kant een strijdvaardig Germaan, aan den anderen kant met een sterke neiging tot weelderigheid, het religieuze fanatisme van het Oosten. De geheime macht der onbegrensde ruimte van het Oosten had de Waragen in haar macht gekregen. Zweden had nooit voldoende menschen over de Oostzee kunnen zenden; het Rijk in het Oosten kon wegens gebrek aan menschen niet waarlijk innerlijk gekoloniseerd worden. Reeds lang hadden de leidende Slavische families gezagsrechten binnen den staat der Germanen verkregen; nu was zelfs het koningsgeslacht met Slavisch bloed vermengd. De tooverkracht van het Oosten had gezegevierd. Het geslacht van Rurik wist weliswaar, ofschoon reeds lang niet meer zoo sterk en krachtig als vroeger, de in 1238 begonnen

heerschappij der Tartaren te doorstaan en begon vervolgens, alle oude krachten nog eenmaal te samen rapend, een stormloop tot in Siberië, maar stierf dan op het einde der zestiende eeuw uit.

De Germaansche opbloei had tusschen 860 en 1200 in het Waragenrijk van Rurik en zijn opvolgers zijn tijdperk van krachtigsten en schoonsten groei doorgemaakt. Het Noorden en het Zuiden reikten elkander op de waterwegen van het Oosten de hand, over de karavaanwegen van het Zuiden stroomden de oude kulturen van het Oosten naar het Noorden en vandaar vloeide niet minder oude Germaansche kultuur naar het Zuiden. Wanneer het Rijk der Waragen na zijn hoogtepunt toch ineen stortte, dan juist door de onmogelijkheid een waarlijk organisatorisch onderbouwde kolonisatie tot stand te brengen, gelijk wij die heden ten dage kennen.

(Wordt vervolgd)

KURT HERWARTH BALL — F. C. G.

Langemarck-Studium

Het Langemarck-Studium is een instelling van de Duitsche studenten; vandaar dat de eindbeslissing van toelating bij de gemachtigden van den Rijksstudentenleider berust. Het draagt in zijn naam een herinnering aan het plaatsje Langemarck, waar in den wereldoorlog zoo vele Duitsche studenten in gesloten formaties hun leven voor het vaderland geofferd hebben.

Het doel is, begaafden met een gezond lichaam, een sterk karakter en een open gemoed, ook wanneer zij zelf de middelen voor studie of vakopleiding niet kunnen opbrengen, deze opleiding te geven, opdat hun begaafdheid en gaafheid in de

hoogst mogelijke mate aan de gemeenschap ten goede kome.

Nu de oorlog bij zoovelen de studie onderbreekt, heeft het Langemarck-Studium ook daar ingegrepen en voor ongeveer 600 studenten, die thans nog in het veld staan, speciale cursussen ingericht.

Duitschland telt ongeveer 25 schiftingskampen van gewoonlijk een 30 man, waarin deze onderzocht en beproefd worden. Zij die afgewezen worden, worden echter niet zonder meer weggestuurd; zij krijgen nog deskundig advies en hulp bij hun beroepskeuze.

Het gaat om begaafde menschen, niet om aangeleerde kennis, wel om karakter en dan oordeelsvermogen, dat nooit aangeleerd kan worden.

Duitsche studenten hebben dit voor hun volk uitgedacht en ingesteld. Wij zouden hen kunnen benijden om dit prachtige werk — maar, wij behoeven dat niet meer! De Grootgermaansche gemeenschap groeit en groeit ook hier, want de eerste schiftingskampen in Nederland en Vlaanderen zijn reeds met hun werk begonnen; 60 man werden opgenomen.

De moeilijke taak: hoe krijgt een volk zijn besten op de verantwoordelijke posten, wordt met deze instelling voor een deel volbracht. De democratie gaf wel studiebeurzen, maar keek niet naar karakter; zij hielp wel voort, maar liever de zwakken dan de sterken. En wanneer die dan op de maatschappelijke ladder omhoog geklommen waren, dan liet zij ze uitsterven.

Wat voor zin heeft het, de besten uit een volk uit te zeven en ze dan bij gebrek aan nakomelingschap te laten uitsterven. Want zoo was het: hoe hooger de stand, hoe kleiner het gezin. Wij dreven **roofbouw** en vroeg of laat moet de akker dan verarmen.

Een volk, waaruit de begaafdheid op deze wijze wordt weggezeefd, moet kultureel ten onder gaan.

Daarom staan wij op het standpunt: beter een begaafde, die niet op de plaats kwam die hij krachtens zijn begaafdheid had moeten innemen, maar die wel zijn allerkostbaarst erfgoed aan vele kinderen doorgaf, dan een die deze plaats wel bereikte, maar dit erfgoed liet afsterven in een gezin van een of twee kinderen.

Doch hoogste doel is: de beste man op de verantwoordelijke post mèt veel kinderen!

J. C. N.

Helmke von Hemmingstedt
(vervolg)

Toen Helmke terug keerde, lag er een vale bleekheid over haar gelaat. — In Suderwisch was het verkeerd gegaan.

Men stond daar met vaandels en muziek op het dorpsplein. Men roerde de trommels en blies op hoorns en fluiten.

Helmke scheen verwacht te worden, want een ieder was uitgeloopen om haar een blijde ontvangst te bereiden.

De kinderen dansten en sprongen, terwijl de jonge vrouw, aan wie Helmke het kruid had gegeven, luide uitriep: „Zij heeft mij van mijn kwalen verlost!"

„De Heer heeft een wonder verricht!", riepen de menschen al zingend.

Helmke hield haar paard in en zag neer op de menschenmenigte.

En het werd haar zwaar te moede en een gevoel van angst deed haar jonge hart ineenkrimpen.

„Beste lieden," sprak zij op ernstigen toon, „waar is hier dan het wonder waar gij steeds van spreekt? Bedenkt toch wat hier geschied is. Waarom van een wonder te spreken? Dat geloof aan wonderen doet U verslappen en strekt U tot schande. Ziet naar de zieke jonge vrouw. Waarom is zij genezen? Omdat zij den wil bezat gezond te worden. En het eenige wat ik vermocht, was haar wil tot genezing te sterken, verder niets. En meer dan dat kan ook niemand. Ook de engelen niet. Ik sprak haar van de kracht in ons, de groote

levende kracht, waar wij allen deel aan hebben, hoe gering vaak dan ook. En dat het in haar eigen vermogen lag, zoo veel moed te scheppen, dat zij uit zich zelve haar gezondheid zou kunnen herwinnen. En zij luisterde aandachtig naar mij en bij alles wat ik haar zeide, knikte zij toestemmend. Maar zij moest en zou een of ander kruid hebben. Toen gaf ik haar dat, alleen maar om haar wil te sterken. En wat was het? Een paar blaadjes van de weegbree. Zij was reeds op weg gezond te worden en alleen daardoor genas zij."

Zoo luidden haar eenvoudige, klare woorden, maar de menschen sloegen er geen acht op; reeds waren zij te zeer opgewonden en verontrust door het onweer dat aan de grens begon op te steken, het dreigend gevaar van den krijg.

Voor zich zagen zij de jonge vrouw, hoog te paard gezeten, stralend en boven hen allen verheven, niet door haar schoone gestalte alleen, maar bovenal door het licht van haar ziel, die zong door den gloed van haar leven, die ieder van haar woorden met gouden glans omgaf.

Maar zij wenschte niet te zijn, wat men van haar maken wilde. Wanneer zij sprak en in haar oogen gouden vonken sprankelden, dan dacht zij aan niets, wat bovenaardsch was, maar dan dacht zij aan het liefste, het innigste wat zij kende, aan den man dien zij lief had, aan de hoeve die zij samen zouden bewonen achter den dijk bij Husum, een wit, laag huis maar met een hoog dak, aan hun koeien en paarden en vooral aan dat wat hun liefde aan dit alles nog zou toevoegen, en waarvan zij sinds heden ochtend vroeg de zekerheid had gekregen.

Want dat was haar blijdschap geweest.

Maar in Fredestede begrepen zij dat niet en evenmin de menschen hier. Maar dan ook niemand.

Zoo zat zij daar te paard tusschen vaandels en trommels en hoorns. Zij schudde het hoofd en lachte haar diepen, warmen lach en zette even de hakken in de flanken van haar paard.

Dat spitste de ooren en deed snuivend een kleinen sprong.

Dit ontstemde de menschen, ja, zij ontstaken in woede en de vrouw, die haar gezondheid herkregen had, vervloekte haar, en riep dat Helmke haar betooverd had, en dat zij ter wille van de eere Gods nu liever haar geheele leven op krukken ging, dan tot vermaak van den duivel op eigen beenen.

En zij stond er op dat men de krukken uit haar huis haalde, om toch vooral maar weer voort te kunnen strompelen als voorheen. Daar stond zij dan weer op de krukken geleund,

een beeld van rampzalige hulpeloosheid.

En toen zij zich met moeite voortsleepte langs den weg volgde de menigte haar.

„Slechts wie gelooft, zal hulp vinden," zeide een man naast Helmke, die nu eenzaam en verlaten op het plein achter bleef.

„Maak U weg, duivelin!" en hij spuwde op den grond en sloeg voor haar een kruis. Daarop verdween hij met haastigen tred.

„Hij zegt de waarheid en weet het zelf niet," riep zij hem zacht achterna.

Een rilling overviel haar en zij zette haar paard in draf.

„Pas op! Helmke!" klonk een heesche stem uit een der hutten aan den rand van het dorp, en een hond sprong tegen het paard op en trachtte het in de flank te bijten.

Zoo was Dithmarschen. Met mannen stoer en koppig, met vrouwen nog steeds in staat een zwaard te voeren, nog steeds bereid op iedere schans te springen, om olie en pek te gieten op de hoofden der vijanden, en toch zich eigenzinnig als kinderen verspillend aan een Niets in plaats van zich bewust te geven aan het heilige leven in hun aller binnenste.

Inderdaad de meesten van hen vertrouwen op zichzelf, op hun eigen kracht. Zij zwaaien strijdbijl en zwaard in hun gespierde vuisten, zich reeds bij voorbaat verheugend op den komenden strijd. Wat geeft het dan, wanneer ettelijke kleinmoedigen de kansen die men in het gevecht zal hebben op gouden schalen zorgvuldig afwegen?

De ridders en de groote heeren zijn zeker van hun overwinning. Het aantal hunner troepen neemt steeds toe, de vloed komt steeds dreigender opzetten. Drie duizend karren en wagens bevinden zich in den tros. Sommigen beladen met buskruit, proviand en oorlogstuig. Maar de meesten zijn leeg, zij zullen zoo aanstonds de buit moeten meevoeren.

Maar nog heeft geen krijgsknecht de grens overschreden. In het grensgebied is het land als uitgestorven. Alleen de wachtposten houden aan weerszijden een wakend oog op elkaar. Overdag ziet men er niemand. Maar 's nachts sluipen spionnen en boodschappers door de keten der wachtposten. Alleen de monniken gaan bij daglicht huns weegs als in vredestijd.

Zij zoemen en gonzen in het rond als de eerste hommels in de lente, ofschoon de winter nog niet is geweken, om zich de buiken te vullen en de zakken te spekken. Vriend of vijand, het is hun om het even. Zij bedelen in het legerkamp van den

koning en vragen aalmoezen bij de boeren, en laten zich, wanneer het zoo uitkomt, gaarne voor geheime boodschappers gebruiken.

Op zekeren dag komt de bedelmonnik, aan wie Helmke eens zoo'n scherp antwoord gaf, over den ophaalbrug van den burcht van ridder Ratlov. De bedelzak hangt hem over den schouder.

Het voorplein ligt daar kaal en verlaten. Stroo en bladeren dwarrelen op den wind en vallen vervolgens ter aarde.

Geen linde is daar te zien, slechts een kromme schuurpaal voor het vee.

De monnik blijft er voor staan en werpt er een blik op. Dan schijnt hem iets in te vallen, want hij slaat snel een kruis en keert zich af.

Dit is Helmke, die juist met een paar volle melkemmers uit de stal komt, niet ontgaan. Zij zet de emmers neer en vraagt op scherpen toon: „Wat moet dat beteekenen? Slaat gij een kruis voor de paal van ridder Ratlov, waaraan het vee zich schuurt wanneer het jeuk heeft?" Zij begint te lachen en vraagt nu met fellen spot: „Is iedere paardenvijg soms een relikwie! Iedere schuurpaal soms een heilig symbool?"

De monnik komt dichterbij. Hij antwoordt niet dadelijk. Hij ziet het meisje slechts voortdurend aan.

„Hebben wij elkander niet in Fredestede ontmoet, adelijke jonkvrouw Helmke?" vraagt hij met gedempte stem.

Nu moet Helmke opeens aan dien herfstdag denken, waarop zij de vrouw van den kroegbaas bezocht heeft. In onbewuste afweer heeft zij nu te veel gezegd, zij weet het. Daarom geeft zij geen antwoord en ziet den monnik recht in de oogen, wiens blik steeds vijandiger wordt, maar

tegelijk iets spottends krijgt.

„Huizen en burchten hebben ieder hun geschiedenissen," begint de monnik weer. „Zij zijn ouder dan die der menschen en niet iedereen kent ze. Deze paal diende eens ergens anders voor . . ." Hij wacht even.

Nog steeds ziet Helmke hem aan.

Met zijn oogen onafgebroken in de hare, gaat hij zachtjes verder: „Ik sloeg het kruis over een arme ziel, adelijke jonkvrouw."

Helmke kan zijn blik niet langer uitstaan, zij verzoekt hem haar niet steeds „adelijke jonkvrouw" te noemen, en vraagt dan kortaf, wat er eigenlijk met die paal aan de hand is.

„Daar onder die paal!", zegt de monnik, „ligt sinds honderd jaar Fine Cranz begraven. Zij was een goddelooze deerne en wachtte ten slotte een kind. Daarom werd zij hier levend begraven, nog voor de vrucht harer zonde geboren was. Het zal haar in het vagevuur deugd doen, wanneer gij ijverig voor haar zieleheil bidt."

„Daar alleen om?" vraagt Helmke lachend. Zij heeft zich hoog opgericht en schudt haar hoofd. Zij steekt boven den monnik uit, die zelf niet tot de kleinsten behoort en ziet met halfgesloten oogen op hem neer. „Daarom alleen, monnik? Maar het is reeds lang geleden." Zij wil haar melkemmers weer opnemen.

„Inderdaad," antwoordt hij, „maar het is Ditmarscher recht gebleven. Nog den vorigen winter, wierpen Detlev Maas en zijn neven Detlev's zuster den strop om den hals. Zij sleurden het meisje naar zee en hebben haar daar onder het ijs verdronken."

„Anke Maas?", vraagt Helmke.

„Gij zegt het. Maar wie niet zondigt, heeft niets te vreezen."

Zij trekt haar lippen op. „Wat weet gij, monnik, van zonde. Wat een meisje doet of laat, daar hebt gij geen verstand van. En dat gaat U ook niets aan."

„Neen," antwoordt de monnik. „Maar de kerk is er om zorg te dragen, dat zondaressen hun gerechte straf krijgen, en tevens haar dienaren."

Het meisje ziet hem aan. „Dus niet om lief te hebben, om vergeving te schenken en hen te helpen die haar bijstand van noode hebben?"

„Ja, maar dit alles geldt slechts voor de eeuwige ziel en niet voor het zondige lijf."

Helmke haalt haar schouders op. „Daar kan ik zoo niet bij.

Ik heb er trouwens geen tijd voor." Zij wacht zijn antwoord niet meer af. „Ik heb geen tijd meer voor uw gepreek. Gij moet niet spreken over zaken, waar gij niets van af weet," zegt zij bij het weggaan. „Wat weten monniken van het leven? Gij moest U schamen. Van zulke praatjes wordt mijn melk nog zuur."

Zij gaat naar de melkkelder midden door een vale streep zonlicht.

De monnik ziet haar na. Hij zwijgt en lacht boosaardig. Want hij heeft zijn oogen overal. Nu heeft zij hem waarachtig laten staan met den bedelzak op zijn schouder en honger en dorst in zijn welgedane pens.

Hij staat alleen op het voorplein.

Niemand slaat acht op hem.

Een paar meiden gaan hem gichelend voorbij.

De knechten doen alsof zij hem niet zien.

Daarom weet hij niet beter te doen dan zijn stem te verheffen en over het plein zijn klaaglied aan te heffen, opdat men hem achter de vensters van den burcht zal hooren.

„Mogen de goede heiligen dit vrome huis zegenen! Mogen zij al zijn bewoners voor euvel en krankheid behoeden. Ik vraag een kleine gave voor ons arme klooster. Aalmoezen reinigen van zonde en verlossen van het eeuwige verderf!"

Eerst komt er geen antwoord.

Maar dan roept Hennig vanuit den paardenstal. „Reiniging van zonden en verlossing van het eeuwige verderf?"

De anderen beginnen te lachen.

„Ja," antwoordt de monnik met een ernstig gezicht.

„Voor een duit, Hennig," stoken zij hem op. „Hij doet het voor een koopje!"

Hennig komt naderbij. „Ik scherts niet, monnik, geef antwoord."

„Ik heb U reeds geantwoord!"

„Gelooft gij dat nu werkelijk, monnikje?", zegt Hennig, „ik niet. Voor geld naar den Hemel? Voor doodgewoon smerig

geld! Hier, pak aan, daar hebt gij wat voor den honger." Hij keert zijn beurs om en werpt het geld den monnik toe. „Maar daarmede behoeft gij voor mij niet den weg naar het hemelrijk te banen. Wanneer het mij lustte, zou ik dat zelf wel doen, daar heb ik in ieder geval geen monniken bij noodig!"

„Toch zal het U toegerekend worden, al mist gij het geloof, knecht," zegt de monnik en glimlacht.

„Pas op uw woorden, paap," stuift Hennig op, „ik gaf het u uit goedigheid! Ik laat mij niet beleedigen. Ik ben een vrij man, ook hier!"

„Dus daarom wilt gij ridder worden zeker?" De monnik ziet hem met half dichtgeknepen oogen aan, waaruit onverholen vijandschap spreekt.

Hennig verliest zijn zelfbeheersching.

Wat kunnen mij ridders schelen? Ik ben een Ditmarscher en zal wel halen wat mij nog ontbreekt. Weet dat wel. Ik heb nog armen aan mijn lijf!"

„Ja maar ridder worden en Helmke tot vrouw te krijgen, is ook iets," zegt de monnik nog. Maar dan is Hennig's geduld ten einde. Met zijn gespierde armen grijpt hij den monnik en slingert hem in een boog door de lucht, zoodat hij op een groote hoop vuil stroo terecht komt, waar hij blijft liggen.

„Zoo stuurt een Dithmarscher onbeschaamde papen naar den hemel!" brult Hennig.

HENRIK HERSE **F. C. G.**

SS-Mann
Hubert Bemelmans . . . . geb. 15-2-1921
gev. 18-2-1942 aan het Oostfront
koopman

SS-Mann
Johannes Boerssen . . . geb. 1-4-1920
gev. 20-3-1942 aan het Oostfront
transportarbeider

SS-Mann
Johan Borgers . . . . . geb. 24-1-1920
gev. 25-11-1941 bij Bolschekrepinskaja
kapper

SS-Oberschütze
Henri Honings . . . . . geb. 18-7-1921
gev. 10-2-1942 bij Pjatelipy
arbeider en handelaar

SS-Oberschütze
Albertus Jurgens . . . . geb. 18-7-1918
gev. 13-2-1942 bij Gusi
transportarbeider

SS-Oberschütze
Henk Kaatee . . . . . . geb. 21-8-1924
gev. 20-2-1942 bij Gusi
kantoorbediende

SS-Oberschütze
Sjoerd Klein . . . . . . geb. 17-4-1924
gev. 16-2-1942 aan het Oostfront
fabrieksarbeider

SS-Mann
Jan Kollen . . . . geb. 24-10-1923
gev. 13-10-1941 aan het Oostfront
fabrieksarbeider

SS-Mann
Hendrik Marcelis . . . . geb. 23-10-1906
gev. 10-2-1942 bij Gusi
arbeider

SS-Mann
Jan ter Marsch . . . . . geb. 17-8-1921
gev. 2-8-1941 bij Swadlikowo
schrijnwerker

SS-Oberschütze
Martin Maijntz . . . . . geb. 11-10-1910
gev. 17-2-1942 bij Gusi
monteur

SS-Mann
Jacob Ton . . . . geb. 21-9-1924
gev. 13-2-1942 bij Pjatelipy
loopjongen

SS-Oberschütze
Louis van Weezenbeek . . geb. 4-12-1918
gev. 3-2-1942 bij Gusi
handelsbediende

SS-Mann
Gustaaf van Woerkom . . geb. 18-10-1909
gev. 18-11-1941 aan het Oostfront
kantoorbediende

SS-Mann
Nicolaas van den IJssel . . geb. 2-8-1921
gev. 10-2-1942 bij Gusi
monteur

SS-Sturmmann
Nelis de Zeeuw . . . . . geb. 24-8-1905
gev. 24-2-1942 bij Radoni-Gusi
landarbeider

K 2394

**Wer seinem Volke so die Treue hielt
soll selbst in Treue nie vergessen sein.**

ADOLF HITLER